

Parlarà Omella de Sixena i la Franja?

«*Què farà el nou president d'una Conferència Episcopal que ja va engendrar una de les majors bombes reals i espirituals contra Catalunya i Aragó?*»

Ara que arriba l'apocalipsi i que tot està dat i beneït. Ara penso que hi ha alguna cosa que no es diu del recent nomenament de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Juan José Omella, com a amo i senyor de la Conferència Episcopal Espanyola. Sí, es diu que és grupie francesista, del rock star Papa Francesc, que és moderat, tranquil, calmat, bé, funàmbul diria jo, surfer de la realitat, professional de la ziga-zaga, sap fer anar les cames, sap tenir cares. Es diuen moltes coses, com si amb ell entrés un rock and roll de nous temps a l'església espanyola. Sí? Però, curios, ai las pollastre a l'ast, ningú diu, ningú li pregunta per Sixena, per la Franja de Ponent, per les obres d'art, per la bomba atòmica. Ho farà? Ho recorda?

Entre 1995 i 1998 hi ha una explosió nuclear. Parròquies de la Franja de Ponent (Ribagorça, la Llitera, Baix Cinca) que durant setze segles eren del Bisbat de Lleida passen al nou bisbat de Barbastro-Montsó. Conseqüències al llarg de la geografia física i espiritual: 111 parròquies en total surten volant. Explosió. Si mireu des del cel el Bisbat de Lleida passa de 255.053 persones a 192.534. Detonació. De 151 sacerdots a 119. Descàrrega. De 236 parròquies a 125. Barrina. De 14 arxiprestats a 10. Esclat. De 6.821 quilòmetres quadrats a 2887,1. Bum! El que no va aconseguir fer l'Espanya de ficció letal creada per Felip V, ni el mapa de ciment antinatural de les províncies del segle XIX, ni el franquisme... ho aconsegueix la democràcia espanyola: carregar-se el Bisbat de Lleida. Primer les parròquies, després la reclamació de les obres d'art (Sixena i la resta de la Franja). Primer el cos, però el que es volia l'esperit, l'ànima. El botí era la memòria: setze segles. La corona catalano-aragonesa. Els països catalans. Els tres països i una nació. El botí era aquests: la història, la cultura, la llengua. I l'art, les obres d'art, són la poma d'Adam i Eva, el Carboni 14, el big-bang, la prova, el document, la veritat de tot. El *time line* del nosaltres.

L'explosió es va anar preparant als laboratoris genètics d'un estat nacional-catòlic i que ara és nacional-judicial. El 26 de febrer de 1981 l'Assemblea de la Conferència Episcopal Espanyola té davant el projecte Hiroshima. Pregunta: "Le parece bien a la Asamblea la desmembración de la diócesis de Lérida del territorio aragonés y la creación de la nueva diócesis de Barbastro-Roda, Barbastro-Monzón o otro nombre, dejando al criterio de la Santa Sede el momento oportuno para realizarla?" Resposta: 54 vots a favor. 13 en contra. 4 abstencions. En contra només catalans i bascos. Secessió. Separació. Tall. Falta el vistiplau del Vaticà. La proposta va a Roma. I a Roma es fan l'orni. Com? El nacional-catolicisme de la transició-pansió espanyola no entén res. Van passant els dies i res de res. Ni fum, ni fumata negra, ni verda, ni fosforescent... Fins que al Vaticà surt fum... 19 de novembre de 1981, Monseñor Canalini, encarregat de Negocis de la Nunciatura a Espanya. Envia una carta al president de la Conferència Episcopal espanyola.... Anem al final: "dilata".

Sí, responen "dilata", "dilata". Ja veurem. Ja trobarem. Ja... I els escamots espirituals secessionistes esclaten. S'immolen. No volen esperar. No volen un no temps. Volen un ara i aquí. El 7 de desembre de 1981 un grup de sacerdots de Saragossa, Tarazona, Osca, Jaca, Barbastro i Terol donen la cara i acusen Catalunya de "afanes de expansión" i "anhelos expansionistas". La carta l'envien a tots els mitjans. I, finalment, surten de l'armari. El dimoni enforquillat s'allibera. Llum, foc, destrucció. Perquè recorden una cosa que molts obliden. Retorna el passat, perquè el fet que "los límites eclesiásticos coincidan con los límites naturales y políticos de Aragón", ve de lluny. Retorna el passat en forma de misto, ja que "desde 1956 los obispos están reivindicando el derecho de los aragoneses a que todos puedan integrarse en su propia provincia eclesiástica".

Com? Sí. Els escamots secessionistes espirituals retornen, s'enlairen, i argumenten des de

la caldera de Pere Botero de l'infern del franquisme per defensar la seva independència immaterial, incorporària... És tot flames. Contra Catalunya. I, com sempre, tot entra per Lleida. La bomba nuclear espiritual ho divideix, ho rebenta tot. Terra i persones. El Bisbe de Lleida Ramon Malla (des de 1968) i el de Barbastro Ambrosio Echebarría (des de 1974) surten carbonitzats i es veuen obligats a plegar. El 1999 desembarquen dos nous bisbes: a Lleida Francesc Xavier Ciuraneta. A Barbastro, Joan Josep Omella.... catalanoparlant de la Matarranya, de la Franja de Ponent. Omella serà Bisbe de Barbastro de 1999 a 2004. Pot dir i explicar moltes coses d'aquells anys i de les obres d'art. Però sobretot d'ara. Què farà el nou president d'una Conferència Episcopal que ja va engendrar una de les majors bombes reals i espirituals contra Catalunya i Aragó? Contra el bressol d'uns països i unes societats germanes. Alguna cosa haurà de dir, fer. D'una maldat, d'un infern que no s'ha resolt encara. D'un purgatori endimoniat. Preguem. Esperem. Mentrestant, només ens queda tornar a un llibre i recomanar-lo al nou President de la Conferència Episcopal. Llegim...

"Catalunya lligarà els dos camins, material i espiritual de la humanitat, en una creu, no de mort, sinó de vida, no de guerra, sinó de pau i progrés moral.", escrivia Carles Cardó, excanonge de Barcelona. Era 1936. Va arribar la Guerra. I l'església catalana, Catalunya, es va trobar "entre les flames de foc i els dolls de sang de la Guerra Civil desfermada pels partidaris de l'Espanya castellana contra els partidaris de l'Espanya catalana". Hi ha una església de la pau i una de la guerra. Una del bé i una del mal. El Cardenal de la Guerra: Isidre Gomà. Autor de la carta que el juliol de 1937 van signar la majoria dels bisbes espanyols acatant la revolta militar i el règim de Franco. Tots? Tots no. Hi ha el Cardenal de la Pau, hi ha l'Església catalana, Francesc Vidal i Barraquer, que es va negar a signar. Exili i castigat a l'infern. Ho explica molt bé el llibre de Carles Cardó condemnat als llimbs: Les dues tradicions. Història espiritual de les Espanyes. Un altre exiliat de la pau.

La història religiosa de la pell de xai és també la d'"El gran refús": el de l'Església espanyola de no reconèixer la realitat de Catalunya. No: no som fills del seu Déu. Per això ja va dir Cardó que "Fes-me dir més que mai la veritat quan és inversemblant o escandalosa." Paraula de Déu o de qualsevol ésser, animal, mineral o vegetal que vulgui viure sense el sofriment de la mentida, el mal que només vulgui viure en pau a la terra.